

Nr 143.

Av herr **Nilsson, Nils**, *i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om fattigvården.*

I Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till lag om fattigvården m. m. paragraf 32 sista punkten finns stadgat, att minderårig över två år må icke annat än tillfälligtvis och till dess annan anordning kunnat träffas intagas å fattigvårdsanstalt, där ej en från den övriga anstalten skild avdelning för barns omhändertagande och vårdande inrättats.

Denna bestämmelse kommer att för mindre fattigvårdsdistrikts vidkommande förorsaka, att fattigvårdsstyrelse blir tvungen att, vad barnens uppfostran angår, anlita en metod, vilken jag för min del, på grund av vunnit erfarenhet, måste anse som mindre lämplig, nämligen utackorderingsmetoden. Det hade otvivelaktigt med hänsyn till den praktiska efterlevnaden av ifrågavarande lagbestämmelse varit bättre, om sista punkten i 32 § getts sådan lydelse, att barnet för den händelse det kunde beredas bostad hos moder eller annan anhörig, som vore villig att vårda detta och därtill kunde befinnas lämplig, barnet i sådant fall finge vårdas å anstalten. Dock skulle det tillkomma fattigvårdsstyrelse att i sådant fall träffa avgörande.

Det kan ju mycket ofta inträffa, att moder och barn samtidigt intagas å fattigvårdsinrättning och synnerligen ofta torde detta vara fallet beträffande ogifta mödrar. Det vore i sådant fall bättre för såväl moder som barn, om de kunde bo tillsammans. Å ena sidan skulle detta, att modern finge hava barnet hos sig, säkerligen i många fall utgöra ett skydd för henne, förhindrande återfall under de inflytelser, som möjligen kunnat vara orsak till hennes olycka, ty såsom sådan får man nog i flertalet fall betrakta den indirekta anledningen till sådant moderskap. Å andra sidan skulle barnet säkert erhålla kärleksfullare vård, än om det utackorderades till annan person, som kanske för penningens skull påtoge sig fostrarens kall. Det kunde också någon gång vara tillfälle

att överlämna barnets vård åt far- eller mormoder, som därtill kunde befinnas villig och lämplig.

Jag är icke blind för den fara, som består i den psykologiskt ofördelaktiga inverkan en vistelse vid fattigvårdsanstalt kan utöva på barnets andliga utveckling, men denna fara torde i betydlig grad minskas, sedan de sämsta och i sagda avseende mest skadliga elementen komma i åtnjutande av annan särskild anstaltsvård.

För landsbygdens mindre fattigvårdsamhällens vidkommande är det i allmänhet så, och det måste så vara, att det icke på fattigvårdsanstalterna finnas särskilda avdelningar för barnuppfostring, vadan alltså ingen annan utväg än utackordering står fattigvårdsstyrelsen övrig. En lagstiftning i denna fråga bör icke avfattas så, att fattigvårdsstyrelse därigenom blir hänvisad ensamt till denna enligt mitt förmenande mindre goda metod.

På grund av vad jag sålunda tillåtit mig anföra, hemställer jag vördsamt,

att sista punkten i 32 § av Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till lag om fattigvården m. m., given Stockholms slott den 8 februari 1918, måtte erhålla följande av mig föreslagna lydelse, eller annan sådan, som av vederbörande utskott eller ledamot av utskott kan finnas lämplig för vinnande av nämnda syfte:

Minderårig över två år må icke annat än tillfälligtvis och till dess annan anordning hunnit träffas intagas å fattigvårdsanstalt, där ej en från den övriga anstalten skild avdelning för barns omhändertagande och vårdande inrättats, såvida icke barn kan beredas bostad hos modern eller annan anhörig, som till barnets vårdande kan befinnas villig och lämplig, i vilket fall det tillkommer fattigvårdsstyrelse att härom besluta.

Stockholm den 20 mars 1918.

Nils Ant. Nilsson.